

den Berges Samtykke". I Anledning af de Bemærkninger, som ere fremkomne, tror jeg at turde sige, at det neppe fra Forslagsstillernes Side har været forudsat, det er i alt Fald ikke kommet frem under de foregaaende Forhandlinger, at der ved disse Ord skulde være sigtet til Andet end Raadighed i levende Live. Jeg tror i alt Fald, at det vil være det Rigtigste at indskrænke Bestemmelsen dertil. Det ligger ganske udenfor dette Lovforslags Niemed at foreskrive Noget om, hvem saadanne Ting skulde tilfalde efter Døden, Lødentfens med Lovforlaget er jo at betrygge den gifte Kone mod Nød eller mod at komme i det Tilfælde, at hun selv lider Nød, medens hendes Erhverv forødes af Manden. Længere gaar ikke Lovforlagets Rækkevidde og de Betragtninger kunne jo ikke føre til noget Resultat med Hensyn til, hvorledes det skal gaa med Hensyn til disse Midler efter Døden. Men skulde man ikke finde det klart nok, kunde man jo blot indskyde „raade i levende Live" eller noget Saadant. Dermed vilde jo den Lov vil være fjernet. Jeg kan derfor ikke unblade at opfordre Thingets Medlemmer til hver for sig at gjøre sig Rede for, hvorledes deres Stilling er med Hensyn til dette Lovforslag. Mener man, at det er principielt forkasteligt at ville skabe en saadan Stilling for Konen, eller mener man, at det er et i praktisk Henseende ønsket Stykke Arbejde, fortaar jeg meget vel, om man stemmer imod det. Har man derimod kun Indvendinger mod Enkeltheder i det, forekommer det mig at ville være den naturlige Stilling, at man i den ene eller den anden Form søger saadanne Indringer i overkafte, som man mener kunne være ønskelige. Et endnu vil jeg blot tilføje. Det er en meget vanskelig Materie, og jeg vil derfor ogsaa blot paa Forhaand sige, at jeg ingenlunde, fordi jeg ikke har modsagt forskjellige Bemærkninger, der ere fremkomne fra den ene eller Anden, maa betragtes som den, der har indrømmet Rigtigheden deraf. Tvertimod, der er Meget i det, der er blevet sagt fra forskjellige Sider her, som jeg anser for urigtigt. Men naar man kommer ind paa de finere juridiske Spørgsmaal, som ligge bag ved denne Materie, er man inde paa et overmaade vanskeligt Thema, som det ikke er let selv for en Jurist at udtale sig med nogen Sikkerhed om uden temmelig moden

Udgang: Min Betragtning af nærværende Lovforslag stemmer væsentlig med den høitærede Justitsministers, og det er ikke min Hensigt at ville lægge nogen Hindring i veien for dets Fremme, men, som jeg tidligere har tilladt mig at sige ved en anden Sags Behandling, er jeg ikke nogen stor Ven af disse Smaalove, der ordne en enkelt Side, et enkelt Hjørne eller et enkelt Punkt i et helt

Forhold, naar jeg tror, at dette hele Forhold trænger til en ny Lovgivning. Min væsentlige Indvending mod Lovforlaget er dets Galvhed, at det søger at værne om det, den gifte Kvinde erhverver. Men det, hun erhverver, er jo ikke mere og ikke mindre hendes Eiendom end det, som hun besidder ved sin Indtrædelse i Ægteskabet, og vor Lovgivning værnere jo slet ikke om det, en Kvinde indbringer i Ægteskabet, som Arv eller det, der under Ægteskabet tilfalder hende ved Arv eller Gave, naar der ikke fra vedkommende Arveladers eller Givers Side er truffet de særlige Bestemmelser, som den høitærede Justitsminister nylig nævnte. Jeg tror paa ingen Maade, at det gjør Ægteskabet lykkeligere, at Kvinden er udelukket fra al Raadighed over den Formue, hun indbringer i Ægteskabet, hvad enten den nu bestaar i Eiendomme eller i rede Penge eller Quilketfomhelt. Jeg tror tvertimod, at det er i ligefrem Modsigelse med den Lov, vi for en 20 Aar siden vedtog om Kvindens Myndighed, at hun, naar hun indtræder i Ægteskabet, bliver saa fuldstændig unyndig, at Ægtemanden ikke blot kan oppebære hendes Renter og den Livrente, som tilfalder hende, og som er udelukkende bestemt for hende, uden at hun behøver at sætte sit Navn paa Kvitteringen, men ogsaa kan disponere over hele hendes Formue, han kan omsætte den, han kan ødelægge den, spille den bort, kort sagt, paa enhver Maade sætte den til, uden at der er nogen ved Lovgivningen bestemte Grændse derfor, og uden at hun har Noget at holde sig til i Loven. Jeg tror tvertimod, at det forstyrre mange Ægteskabers Lykke, at Lovgivningen slet ikke drager Omfarg derfor, og derfor vilde jeg uegtelig hellere se, at det hele Formuesforhold mellem Ægtefællerne her, ligesom det er slet i Sverrig og for Diebliffet her i Norge, bliver undergivet en alvorlig Overveielse og en fornyet Lovgivning; men jeg kan, som sagt, gaa ind paa dette lille Lovforslag, fordi jeg tror med den høitærede Justitsminister, at det virkelig vil afhjælpe nogle Misforhold og vil gjøre noget mere moralsk end juridisk Nytte under Forhold, som desværre ere saare hyppige, navnlig i de arbejdende Klasser. Jeg skal altsaa ikke modsætte mig Sagens Overgang til 2den Behandling.

Rump: Maatte jeg blot tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger overfor den Betragtning, som den høitærede Minister anstillede i Anledning af mine Udtalelser. Den høitærede Minister fandt, at der var et Punkt, hvor min Opfattelse af Grændserne for Politimesterens Myndighed ikke var ganske klar. Det er nu overhovedet ikke heldigt, naar man ikke har klart Die for, hvad Politiet har Ret til, og hvad ikke, men det vilde være særlig uheldigt for en Politimester